

Somoskői Beáta

A Nem Ismerthez (1.)

Kitalálsz vagy alkossalak újra?
Nincs játék, mely felülmúlná:
mond a neved, tudom, ki vagy.
Határtalan ez a képzet,
mégis nehezen alakítható.
Álmodok rólad,
elvételek, új
vagy, gyönyörű alakú jelenés.
(Hívjanak átkos agyam
beteg tünetének!)

Ha nem beszélsz,
végül nem marad csupán,
kín, aprózódó kődarabok.
Szobor leszünk,
festmény,
irodalom,
leképezés.
Bennem leszel:
isten vagy ember.

A Nem Ismerthez (2.)

Engem átölel a
hiány, téged
elfátyoloz az est:
titkaim tudója lettem,
s magányomban élvezem
a semmit, a lényegtelen.
Az önmeghasonlás mozzanatai
kísérnek távoztod
után: hogy ki vagyok,
csak általad tudhatom meg.
(Önmagam akartam lenni –
szerepmeghatározni
nélküled nem lehet.)

Érintetlen voltam, a szerelem
ima volt csupán.
Most vágyat érzek,
gyötrődésem az anyagból
enyhül – a filozófia
kémiaiba szublimál.

Ujjaim között tartom arcod
drabjait: te sem
maradhattál változatlan,
bárhogy is őrzöd
halhatatlan poétikád.

A Nem Ismerthez (3.)

Az idézőjel
menthetővé teszi a vallomást:
majd kopott ajtók mögött,
száraz torokkal
azt mondd, az
idő rövidsége
szorongásból sarjadó
meggondolatlanságot okoz.
(A távolságban a másodlagos
jelentés felülírja az
egykor egyértelműt.)
Így maradok én /
magam, nem érve
honnan elég
az érzelem.

A belőlem induló
valóság megtöri
a lelked, míg
egymásba vetülve
csak romlani tudunk.

A Nem Ismerthez (4.)

Amit nem tudunk
egymásról,
javunkra válik. –
Ezt felismerve élek
nélkülözve veled,
feszülő
hallgatásban.
Neved sem árultad el,
arcod nem látható:
az érintés maradt első
és utolsó válaszként –
mindez ösztönös,
értelemről foszlott magyarázat.

Látom, kirajzolódik gerinced
vonala: hideg bőrön sötét
völgyhát. Táj
vagy: állandó elemek
változó összege csupán.

Nézem, meghasonlasz
önmagadban:
szép vagy,
áldatlan őszinteség
száll rád. És én boldog
leszek mulandóságom
eleven tudása által.